

e a »Forgó
z Juczika.
dó elbeszé-
a fordítás
testv. Jól
nyücske. —
nem, amit
a, de a föl-
volt már
z első betű
Valamely
Égnek, van
átran írhat
Kérdésedre
aszt. Az a
jelen meg.
várok. —
ett neved-
onló felad-
y Irénke.
gejtett hi-
zleményeid
g meg nem
yra kedves
nek a köz-
ak ott ter-
kat szívből
mel fogad-
a. — Több

zerkesztő-
rmékvédő
mát« a lap-
kép ado-
lulirottak
ttel hálás
zsiállításnek
x szomorú
eleg fele-

16-án.

Arthur
áros.

t javára :
ayerhofer

zókön!
F. b.

n.

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

KÖLL-É EGÉR? (Lásd a 277. lapon.)

LXII. köt. 18. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. május 4-én

PISTA ÖRÖKSÉGE.

— Képekkel. —
(Folytatás.)

HORVÁTH ur nem volt hozzá szokva, hogy így daczoljanak vele. Hogy a kis fiu beszédét végig hallgatá, a harag pirja lassanként eltűnedezett arczáról, hevessége meglohadt és szinte nyájasan így szólt:

— No nem bánom, meséld el a dolgot, dörmögte. Szeretném tudni, miként bírhattad rá Török urat, hogy kutyát czipeljen magával ide.

Pista elbujtatta Vigyázt egy szék alá és elbeszélte a reggel történeteket.

— A kutyád nagyon szerethet téged, szólt az öreg ur eltűnődve.

— Jobban szeret engem, mint bárki más, szólt Pista.

— És te is a legjobban őt szereted?

— Oh nem! Én az édes anyámat és Honkát jobban szeretem, tiltakozott a fiu. De azért, majd ha felnöttem és kényelmes otthont szereztem nekik, Vigyázt fogom magamhoz venni és nem lesz olyan szék a lakásomban amelyen ne volna szabad, hevernie. Igenis, nagyságos uram!

Horváth ur szeretettel csókolta meg Pistát.

— Fiam, szólt, ne nevezz engem nagyságos urnak, hanem Antal bácsinak. Roknokok vagyunk és barátok leszünk. Mind vissza is vonom azokat a sértő szavakat, melyeket Vigyázra nézve ejtettem. Míg itt maradsz, ő is veled maradjon. Házam és butoraim rendelkezésére állanak, fejezte be gúnyjal vegyes jó-akaró mosolygással.

Mikor Pista ezen az éjszakán lepihent, a Vigyáz kutya boldogan töltötte el az éjet az ő kis gazdája ágya alatt.

*

III. Látogatóban.

Másnap reggel Pista későn ébredt. A nap már régen fölkelte és mikor a fiu kinézett, látta, hogy tündöklő tavaszi nap van keltezőben. A kék égbolton nem volt egy felhő sem, a virágokon a reggeli harmat csöppjei ragyogtak.

Mikorra Pista elkészült az öltözködéssel, belépett az öreg inas és megmondta Pistának, hogy egyedül fog reggelizni, mert Horváth ur csak déltájt jön ki a szobájából. Tehát az egész délelőttöt gy töltheti el, ahogy neki tetszik.

Pista lement az ebédlőbe, ahol igen czerimoniásan megreggelizett. Két inas állt a háta mögött, hogy felszolgáljanak neki. (Lásd a képet a 275. lapon.) Vigyáz mellette ült egy széken.

Hogy vége volt a bő reggelinek, együtt mentek el, jól megnézni a házat és környékét. Pistának minden tetszett. El volt ragadtatva a körülötte elterülő vadregényes tájtól, és a nélkül, hogy jobban megnézték volna a kertet és a házat, a fenn-sík felé tartottak.

Eleinte Vigyáz és a gazdája versenyt futottak a göröngyös talajon, de azután, miután jó darabon másztak-futkároztak, leheveredtek a fenyőfák alá. Mind a ketten fölhevültek s csak úgy libegtek; de a magas fák hős árnyéka alatt hamarost megpihentek a nagy fáradságból. Azután, mert az idő már délre járt, vissza tértek a házba, hogy pontosan érkezhessenek az ebédhez.

— Hát kis barátom, hogy mulattál és hogy tetszik neked a birtokom? kérdezte az öreg ur, midőn a fiu bejött az ebédlőbe.

— Gyönyörű! Jobban tetszik nekem mint minden hely, amelyet eddig láttam, felelt Pista lelkesen.

Horváth ur komoly arczára büszke mosoly ült.

— Mindig örülök, szólt, ha ilyen véleményyt hallok. De nini! Még van egy vendégem, aki után nem is kérdezősködtem. Hol van a kutyád és mennyi kárt tett a kertben reggeli sétád alatt?

Pista letette evő-eszközeit és kihuzta Vigyázt a szék alól, ahová gazdája bujtatta.

— Itt van, de semmiben sem tett kárt, szólt Pista megsértődve. Elmentünk együtt az istállókhöz, ahol két nagy patkányt megölt. Azt hiszem, hogy itt nagy szük-

... KÉT INAS ÁLLT A HÁTA MÖGÖTT. (Lásd a 274. lapon.)

ség van kutyára, mert a kocsis azt mondta, hogy a patkány igen nagyon elszaporodott.

— Hiszen ez a kutya bőven meghálálja a vendég-látást! Már csak jobban megköll ismerkednem vele, szólt Horváth ur.

János, fordult az inashoz, tolj széket az asztalhoz az urfi kutyájának és ültess rá.

Pista csodálkozva nézett öreg rokonára, mert nem tudta, valjon komolyan beszélt-e vagy csak tréfálgozott. Figyelme azonban

csakhamar másfelé fordult, mert rokona azt kérdezte tőle: mi akarna lenni?

— Nagyon kívánczom a mérnöki pályára, felelte Pista, mert szeretnék egy nagy találmányt feltalálni.

— Mérnök? Mérnök akarsz lenni? Hiszen atyád katona volt! Nem inkább katona kívánsz lenni te is? kérde az öreg ur.

— Ezt mondja anyácskám is. De már azért sem állhatok katonának, mert nem volna rá elég pénzem. Atyám mindig azt mondta, hogy legyek az, amihez kedvem van és dolgozzam egész tehetségemből, akkor boldogulni fogok, szólt Pista komolyan.

Horváth ur nagy érdeklődéssel tekintett a fiúra.

— Tévednek, akik azt mondják, hogy nem hasonlítasz apádhoz, szólt félig magában. Mikor én fiatal voltam, fiam, akkor én is merő lelkesedés voltam. Az enyim kialudt, vagy elfojtották, de azért másokban becsülöm. Ezért szerettem én a te atyádat is és ezért szeretem hallgatni terveidet. De most vissza köll mennem a könyv-táramba; majd máskor kísétálok veled. Ha sétáló kedved van, bátran mehatsz.

Pista udvariasan kijelentette, hogy jobb szeretne nagybátyjával a könyvtárba menni. Örült is, hogy végre olyas valakire akadt, akinek elmondhatta terveit és vágyódott rá, hogy tovább beszélgessen róluk.

Mihelyest az öreg ur kényelmesen elhelyezkedett egy karos-székben, ismét Pistához fordult és folytatta a társalgást.

— Édes anyád tehát azt mondta, hogy sohasem lehetsz mérnök. Mit akar belőled nevelni?

— Azt mondtja, hogy mihelyest elég idős leszek rá, irnokul fogok menni, mert

szegények vagyunk. Valaki már meg is ígérte, hogy a hivatalában alkalmaz. Ha azt mondom, hogy mérnök akarok lenni, mindig azt válaszolja: ne legyek ostoba és hogy ez csak kifogás, mert mindig eltépem és besározom a ruhámat, válaszolt Pista.

— Mindig bolondos egy asszony volt, mormogta magában az öreg ur boszusan.

Ugy látszik azonban, hogy Pista meghallotta e szavakat, mert dühösen ugrott fel.

— Nem engedem, hogy durva szavakkal szóljon anyácskámról! kiáltotta hevesen; különben elmegyek és többé egy szót sem szólok. Boldogult édes atyám meghagyta nekem, vigyázzak rája és Ilonkára. Így is teszek. Azt hiszem, az asszonyok nem tudják megérteni, ha valaki a dicsőség után vágyik; csak arra gondolnak, hogy pénzt szerzezzünk.

— Ha a te édes anyád nem akar többet költeni rád, miből és hogyan akarod tanulmányaidat folytatni az egyetemen? kérdezte Horváth ur.

— Hiszen épp ezen gondolkozom anyit! mondá Pista és össze ránczolta homlokát. Az iskolában szorgalmasan tanulok, de hát még ezután is néhány évig kell tanulnom, mielőtt mérnökké lehetek. Szeretném az egyetemet úgy elvégezni, hogy az ne kerüljön anyácskámnak semmibe se, és ha azután valamit keresek, anyámnak és Ilonkának fogom küldeni.

— Hát magad miből akarsz azalatt megélni? kérdezte hallgatója mosolyogva.

— Oh, Vigyáz és én nagyon kevéssel beérjük. Nem bánjuk mi, akár mit ebédelünk. Most is, mikor ide utaztam, alig ettem valamit, mert alig is vártam, hogy meglát-

hassam a Lánczhidat. Török ur szives volt türelemmel lenni, míg jól megnézhettem.

— Szegény öreg Török! Hát oda cipel-
ted magaddal? Az öreg ur elnevette magát.
Hát igazán olyan nagyszerű munka az?
Mért én nem értem.

— Remek-mű! kiáltott Pista lelkesedten.
Ha éppen tetszik, meg is rajzolhatom. Kap-
hatnék egy levél papirost? Ozeruzám van.

— Író-asztalomon találsz író-papirost
bőven.

Pista oda szólt kutyájának:

— Hozd el Vigyáz!

Vigyáz pillanatnyi habozás után oda
rohant az író-asztalhoz és követve gazdája
kezének irányát, megragadta a papirost és
a szájában a kis gazdája elé vitte.

— Pompás kutya! Te tanítottad erre
az ügyességre? kérdezte Horváth ur.

Pista bólintott:

— Akármit elhoz, ha megparancsolom
neki... még másnak a kezéből is.

Aztán elhallgatott és figyelemmel rajzolt.
Mikor rajza kész volt, elégedetten megmu-
tatta nagybátyjának.

— Én mindig azt lesem, hogy azt
mondják nekem: fura, más fiuhoz nem
hasonló gyerek vagyok. Akivel csak eddig
olyan dolgokról beszéltem, amelyek engem
érdekeltek: mind ezt mondta. Nagyon
örülök, hogy a bácsi nincs ezen a véle-
ményen.

Horváth ur felnézett a rajzról, melyet
figyelmesen vizsgálgatott.

— Bolond beszéd! szólt dörmögve. Nem
is hiszem, hogy furcsa gyerek vagy, fiam.
Inkább azt, hogy egy kis lángész lakozik
benned!

(Folytatása következik.)

KÖLL-É EGÉR? ...

(Képpel a czimlapon.)

*Köll-é egér kis miczurkám?
Nézd csak milyen takaros...
Ugy-e kéne? Nem kapod meg!
Hiába vagy haragos!*

*Ha egér köll, mért nem fogtál?
Unszoltalak eleget...
Szép czicza az, ki fogóbul
Kapja ki az egeret!*

*Lusta voltál s egér-cárban
Mulathattak felőled...
Folyt is ott a dinom-dánom
S gunyt üttek csak belőled!*

*Most, hogy itten fogva látod,
Elhiszem, hogy szeretnéd;
Ugrandál is egyet értte
S nagy kegyesen megennéd!*

*Már biz' attól kopik állad,
Rossz néven ezt ne vedyed;
De ha fogni lusta voltál,
Akkor komám ne egyed!*

Andor diák.

REJTETT SZÁM.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

E számok úgy he-
lyezendők el, hogy bal-
ról jobbra, fölülről le-
felé s rézs-utosan: az
összeg mindég 15 le-
gyen.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.“

Elbeszélés. Irta *Marryat*, átdolgozta *Do-
nászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kö-
tésben.

A FURFANGOS MATRÓZ

vagy

TÖBBET ÉSZSZEL, MINT ERŐVEL.

1.

2.

3.

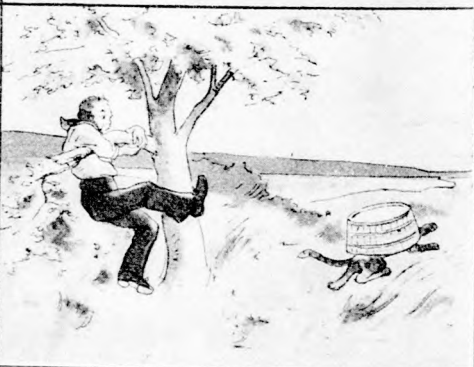
4.

5.

6.

(SZÖVEGET MAGATOK IRJATOK ALÁJA! F. b.)

APRIL

A m
érdeke
madár
mézne
hozzá
Még p
közele
hogy
Mikor
egésze
hek ta
részét
vezető

Gy
cziusá
belga
tak, l
tanul
vonat
állom
eredt
megv
sebes
szem
mod
át, v
anny
pont
háro
kuty
zett
ga
föld
hü

A
sere
szél
sok
egy
bán
Eg
ma
ker

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A méz-madár. Dél-Afrikának egyik legérdekesebb madara az úgy nevezett méz-madár. Ez a kicsike állat nagy barátja a méznek. De minthogy ő maga nem tud hozzá jutni, az emberhez fordul segítségért. Még pedig úgy, hogy mihelyest észre veszi: közeledik hozzá, énekel, ide-oda röpköd, hogy ily módon magára terelje figyelmét. Mikor aztán az ember észre vette, előtte egészen addig a helyig röpül el, ahol a méhek tanyáznak. Az ember aztán a méz java-résztét magával viszi, de hálából, ügyes vezetőjének, a madárnak is juttat belőle.

*

Gyors-lábu kutya. Azok, akik 1896 márciusának egyik napján Monsból (Heinaut belga tartomány fővárosa) Brüsszelbe utaztak, különös verseny-futásnak voltak szemtanúi. Abban a pillanatban, mikor a gyorsvonat elindult, egy kutya, kit gazdája az állomáson hagyott, hirtelen sebes futásnak eredt. A hű állat nem akart gazdájától megválni. Noha a belga vonatok roppant sebességgel haladnak, Ruysbroecktól egészen Foretig mindig a kocsii mellett iramodott. Innentől kezdve, mintegy félórán át, valamivel a vonat mögött rohant, majd annyira elmaradt, hogy csak apró, fekete pontnak látszott. De alig időzött a vonat három perczig az állomáson, mikor a kutya görcsösen lihegve szintén megérkezett és fájdalmas vinyogással holtan rogyott gazdája lába elé. Az utolsó két mértföldnyi utat 10 perc alatt futotta meg a hű állat.

*

Az okos seregély. Egy német kereskedő seregélye, melyet gazdája megtanított beszélni, megszökött a kalitkájából. De nem sokáig örülhetett a szabadságnak, mert egy madarász hálójába került. Szántabánta már könnyelműségét, de későn volt. Egyszerre csak borzadva látja, hogy a madarász egyszerűen levágja a hurokra került szárnyasok fejét. Réműlten kiáltja:

»No ez csunya história!«

A madarász elképedve néz körül. Mi volt ez? Honnan jött a hang?

»Ki van itt!« kérdezte.

A seregély se intéztette kétszer magához ezt a kérdést, hanem amint azt annyiszor hallotta a gazdájától, így szólt:

»Én X. kereskedő vagyok és ez a feleségem!«

Es amint ezt elmondotta, büszkén nézett a madarászra. Ez pedig nagyott nevetett a furcsa bemutatkozáson és vissza vitte a madarat gazdájának, akit ismert és aki jól megjutalmazta.

Az okos seregély ezentul nem csak gazdájának, hanem az egész kis városkának büszkesége volt. Mindenki róla beszélt és minden idegennek megmutatták.

FOGÓCSKÁHOZ, BUVÓCSKÁHOZ
KISZÁMOLÓ MONDÓKA.

Lengenádi kis veréb,
Eltört a virág-cserép.
Megfoltozni nem bírom,
De a drótost elhívom.
Egy-kettőre hívasson,
Drótoztasson kisasszony!
Drótozza meg ezifrára,
Száz forint lesz az ára.
Arany dróttal befonja,
Gyémántkövel megtoldja!
Itt a cándor-levelem,
Olesó János a nevem.
Vigan élek, nincs gondom,
A drót árát megmondom:
Kender-kóczos nagy szakál,
Három öles hurka-szál
Pipaszáros nagy pipa,
Arany-szörü paripa;
Egy fél oldal szalonna,
S a szép tündér Ilona!
Máskép drótot nem adok,
Tótországba szaladok.
De ha lesz jó muzsika,
Párom lesz a Zsuzsika!

A REMETE AJÁNDÉKA.

VOLT egy öreg királynak tizenkét fia. A király jó volt, derék volt, szerette is mindenki. Nagyon boldog is lett volna, ha a fiai annyira nem busítják.

Mert az a tizenkét királyfi, bizony mondom nektek, nem hogy örömet okozott volna királyi apjának, hanem inkább csak szomorúságot hozott az ősz fejére.

Igen vásott legények voltak mind a hányan. Lett volna bár a királyi palota még nagyobb; lett volna benne harminczkét gyönyörűsége szoba helyett hatvankettő: a tizenkét királyfinak mégis csak szűk lett volna.

Ugy nyargalásztak egyik szobából a másikba, mint a szélvész. Csapkodták az ajtókat, hogy csak úgy döngtek belé a termek. Fölugráltak sáros lábbal a bársony pamlagokra, a gyönyörű selyem-függönyökbe kapaszkodva hintáztak, sőt még a kristály ablak-üveget is kirúgták a nagy hanczurozásban.

Szegény jó öreg király két kezével fogta a fejét és úgy szaladgált utánok, hogy majd leesett a fejéről a korona.

— Édes fiam, eredj le arról a finom bársony kerevetről! Te meg, hogy az Isten is megáldjon, lassabban tedd be magad után azt az ajtót! Aztán ne tépjétek össze a könyveiteket! Inkább egy kicsivel többet tanulhatnátok, hogy bár egyszer egy kis csönd is volna már királyi palotámban!

Igy könyörgött nekik az öreg király, de mind hasztalan. A királyfiak rá sem hederítettek, és megint előlről kezdték a mulatságot.

Mit volt mit tennie a szegény királynak? — hallotta, hogy nem messze a renge-

teg erdőben lakik egy öreg remete. Az olyan böles ember, hogy minden bajon tud segíteni. Elment hát hozzá tanácsot kérni.

— No, a te bajodon könnyen segíthetek, fölséges királyom! Ime, itt van tizenkét nyirfa-vessző. Beleteszem ebbe a zsákba ni! Ha a királyfiak megint rosszalkodnak, csak kapd elő a zsákot és mondd el ezt a varázsigét, hogy:

*Ki a zsákból, bűvös vessző!
Csak előre, hopp! . . . egy, kettő!*

Ennyit mondott az öreg remete. Többet egy szót se.

A király fejcsóválva vette át a bűvös vesszőket. Nem látott ő még soha ilyen szerszámot, hát nem is igen bizott benne. De azért megköszönte az öreg remetének a tanácsát és elindult hazafelé.

Alig hogy betette lábát a palota kertjébe, a nyitott ablakon keresztül már messziről hallotta a nagy zenebonát. A királyfiak éppen azt próbálták, melyik tudja jobban eltalálni a másiknak a képét a nagy aranyos ráamáju fali-tükörben, és úgy dobálták bele a lapdájukat, hogy a tükörüveg ezer darabra roppant.

— No, most meglátom, mit használ a remete tudománya, gondolta a király.

Azzal elkiáltja magát:

*Ki a zsákból, bűvös vessző!
Csak előre, hopp! . . . egy, kettő!*

Tyüh! . . . milyen csoda történt! A tizenkét nyirfa-vessző úgy kiugrott a zsákból, mint a parancsolat. Mindegyik más királyfi hátát kezdte porolni. No hiszen, meg is ijedtek erre a királyfiak! Még ilyet sem értek. Ugráltak, kapkodtak a vesszők után. Mind hiába! Azok csak tovább járták a királyfiak hátán a kállai kettőst.

De tán legjobban maga a jó öreg király ijedt meg, aki dehogy tudta, hogy is lehet rendre tanítani a királyfiakat.

— Ej no, jaj! Elfeledtem megkérdezni a remetétől, hogyan kell vissza parancsolni a vesszőket.

Egyszer csak a királyfiak elkezdnek ám könyörögni:

— Jaj, jaj! Elég volt már. Igérjük, hogy soha, de soha se rosszalkodunk többet!

És ime, a vesszők szépen maguktól vissza sétáltak a zsákba.

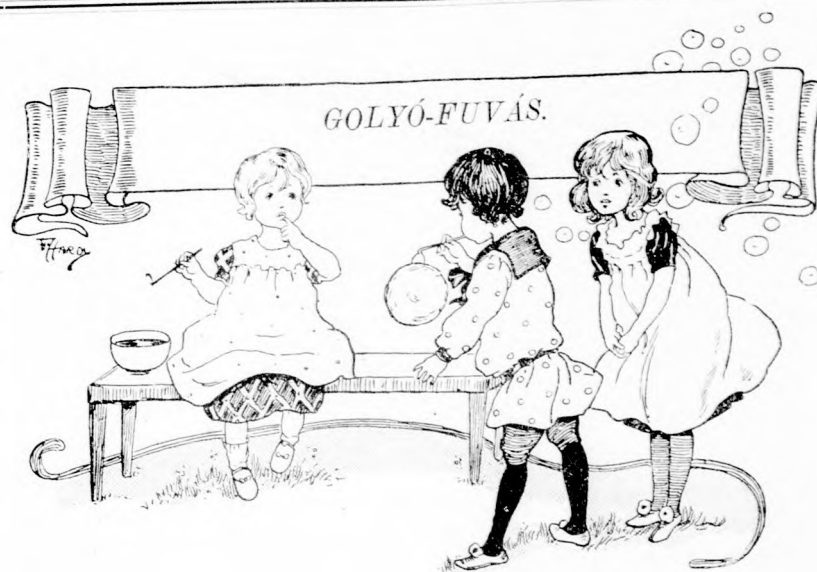
Az öreg király pedig egyszerre megértette a remete ajándékát. Kapta magát,

vissza küldte a varázs-vesszőket, mert most már anélkül is tudta, hogyan köll rendre tanítani a vásott királyfiakat.

És csakugyan! A királyfiak annyira megjavultak, hogy az egész ország a csodájukra járt.

Az öreg király persze legjobban örült ennek a változásnak. És aki csak hallani akarta, mindenkinek elmondta a varázs-vesszők történetét. Én is tőle hallottam. És csak annyit mondok, hogy vigyázzatok: hozzátok is el ne küldje a bűvös vesszőket az öreg remete vagy egyszer!

Nora.

Fújjunk golyót gyerekek,
Itten van a szappan-hab.
Lássuk, ki fúj nagyobbat,
Lássuk, ki fúj hamarabb!

Ni az enyém, jaj beh szép!
Milyen színes, milyen gyors...
Széjjel-pattant! jaj be kár!
Mért is érte ilyen sors!...

Ha nem pattan szerte-szét,
Ki tudja, hogy meddig száll.
Röpül, mint a gondolat,
S tán a napig meg sem áll...

Fuvok, fuvok... s pattan mind.
Mint a golyók elseje...
— Ami cifra: ennyit ér,
Ha üres a belseje! **Bandi bácsi.**

INAS-ÉVEK.

MIKOR két polgári iskolát elvégzett Palkó, az édes apja elhatározta, hogy mesterségre adja. Sokáig tanakodott, hogy milyen mesterség volna megfelelő Palkónak; végre is megállapodott abban, hogy legjobb lesz, ha csizmadiának adja. Mert hát Palkó úgy nyütte mindig a lábbelijeit, mintha bicskával vágta volna és az édes apja úgy okoskodott: aki így tudja nyúni a csizmát, az csinálni is fogja tudni idővel.

Egy becsületes verebélyi csizmadia-mesterrel (a verebélyi csizmadiáknak hírók van tán még a tengeren túl is) megkötötte az alkut. A mester inasnak fogadja föl Palkót, kioktatja a csizma-varrás művészetében, lakással, élelemmel látja el. Viszont az apa köteles esztendőnként egy fél disznót, egy köböl tiszta búzát, egy zsák kolompért és a szükséges ruhaneműt szállítani a fiának.

Miután az alku imigyen megkötetett, áldomást ittak, és Kuczik András majszt'ram megpödörve bozontos bajszát így szólott:

— Majd meglássá komám uram, ugy kitanitom én azt a kölyköt, hogy no! Olyan csizmát fog az készíteni három esztendő mulva, hogy ha a király fia lakodal-mára készül, csak a Palkó csizmáját huzza a lábára.

Hej, az volt csak a sirás-rivás, mikor Palkót bucsztatta az édes anyja! Amíg a fiacskája motyóját rakosgatta, sirva mondta:

— Jaj, egyetlen fiacskám, hát elméssz tőlem! Idegenben leszel, nem fognak örködni fölötted szerető gonddal! Édes fiacskám... Drága fiacskám!...

Pedig hát nem volt olyan tulságosan szomorú a dolog, mert Verebély egy órájárásnyira volt Szöllőstől. De már ilyen az anyai szív.

Hanem hát Palkó sem vitte el szárazon. Eleintén ugyan tartotta magát erősen, hogy milyen erős legényke ő; de bezzeg, amikor fölezihelődött a szekérre a majszt'ram mellé, eltörött a méceses és nagyokat zokogott bele a dolmánykája ujjába.

Mikor Verebélyre érkeztek, a majszterné már várta őket az ebéddel. Lencse volt, füstölt oldalassal. Ezt kiváltképen szerette Palkó, de különben is éhesre rázta a szekér a hosszú uton. Még egy pohár bort is kapott a tetejébe. Az igaz, hogy irgalmatlan vinkó volt; nem is ment bor-számba.

Ebéd után a majszterné nagyot kiáltott:

— Upre gyerek! Kezdődik a munka!

— No, gondolta Palkó, most bizonyosan kapok czizmát csinálni. A majsztram csinálja majd a nagy csizmákat, én pedig az aprókat.

De nagyon csalatkozott. A majsztram újra befogta a Fakót és a Csillagot a szekérbe és felültette Palkót maga mellé a kocsis-ülésre. Félénken kérdezte:

A MAJSZTRAM ELBÁMULT EKKORA MERÉSSZÉGEN. (Lásd a 285. lapon.)

— Hova megyünk, majsz'tram?
 — Hát dolgozni a mezőre.
 — Hm! Nem is tudtam, hogy a mezőn teremnek a csizmák! gondolta Palkó, de nem szólott semmit.

Künn a kukoricza-földön belé kezdtek mind a ketten a kapálásba és nem is hagyták abba késő alkonyatig. Akkor aztán

szekérre rakták a kikapált zsenge kukoricza-szárat és haza hajtottak.

A vacsora már az asztalon volt és farkas étvágygyal ültek hozzá. Lencse volt füstölt oldalassal.

— Mintha ismerném már ezt a lencsét! gondolta Palkó, de megint nem szólt semmit.

Más nap kora reggel megint folytatódott a munka a mezőn. Délben haza jöttek ebédelni. Bab volt füstölt oldalassal. Délután újra kapálás a mezőn. Este vacso-
 rára bab füstölt oldalassal. Harmad-nap, negyed-nap megisméltődött minden. A füstölt oldalas és a kapálás mindig megmaradt. Csak a főzelék változott.

... DE FINOM EZ A TÖLTÖTT KÁPOSZTA! (Lásd a 285. lapon.)

Palkó végre is megunta ezt a mulat-
 ságot és egyszer kapálás-közben meg-
 kérdezte a majsztramtól:

— Ugyan majsztrám, mikor kezdjük
 már el a munkát?

— Hát most nem dolgozunk tán?

— Hiszen nem is úgy értem. De szeretném már látni, hogyan készül a csizma.

A majszt'ram elnevette magát.

— Már ki hallott ilyet, nyáron csinálni csizmát! Először nyáron, akinek nincsen csizmája, mezitláb jár. Másodszor pedig, ha én most leülnék csizmát varrni, akkor szeretném tudni, hogy kigondozná a vetésemet?

— Azt már nem tudom, de annyit tudok, hogy én nem!

A majszt'ram elbámult ekkora merészségen. (Lásd a képet a 283. lapon.)

— Mit mondtál, ficzkó?

— Hát csak azt mondtam, hogy engem mesterségbe küldtek ide, nem pedig kapálni! Nekem ugyan már elég volt a kapálásból és a füstölt oldalasból.

A majszt'ram majd szétrágtá a pipája szárát mérgében. Dühösen dörögte:

— Hiszen várj csak! Majd szeretnél te még kapálni!

Az-nap nem is szólott hozzá többet, de más nap reggel fülön fogta és bevitte a kamarába. Együttal ez volt a műhely is.

— Azt mondtad, hogy nem akarsz kapálni? No jó! Hát itt tanulhatod majd estig a mesterséget.

Rá zárta a kamara-ajtót és elment nagy hahotázással.

Palkó eleinte vigan füttyörészett. Azt mutatta, mint ha nem nagyon bánná a dolgot. Hanem aztán mégis megsokallotta ezt a mulatságot és töprengeni kezdett, hogy kijusson a kellemetlen fogságból. De nem lehetett ám. Az ajtón jó erős zár volt, az ablak pedig sűrű ráccsal elrekesztve. Ott ugyan ki nem mászhatott egy darabban.

Hallgatózott az ajtón, a majszt'ramné ott sürgött-forgott a konyhán. Kiszólt hozzá:

— Édes majszt'ramné asszony, nyissa ki az ajtót!

— Hogy is ne! Hiszen majd adna az uram!

Palkó elkeseredetten szólott:

— Hát jó, majd elmulatok én idebenn is!

Várt egy darabig és aztán teli szájjal kiáltotta ki az ajtón:

— Ejnye majszt'ramné, de finom ez a töltött káposzta! Ezt igazán jól megfőzte. (Lásd a képet a 284. lapon.)

Az asszony rémülten kérdezte:

— Micsoda töltött káposztáról beszélsz te, fiu?

— Hát arról, amelyik itt áll a sarokban.

— Jézus Mária és valamennyi szentek! Tán csak nem eszed meg azt a töltött káposztát, amit vasárnapra főztem.

— De bizony megeszem én. Hám-hám!

Az asszony gyorsan kinyitotta az ajtót.

— No várj kölyök! Majd adok én neked töltött káposztát!

Csak ezt várta Palkó. Kisurrant a nyitott ajtón és — usgyé! — neki vágott az utczának. Csak a kapuból kiáltotta vissza:

— Isten áldja majszt'ramné! Tiszteltetem a Fakót meg a Csillagot!

Nagy Endre.

KÖSZÖNTŐ VERSEK.

— Szülők születés- vagy névnapjára. —

I.

Jó apuskám, hogy is kezdjem?
Megakadok, félek...
Kevés verset mondtam én még,
Amióta élek...

No de azért megpróbálom,
Hát ha mégis menné...
Szeretném, ha egész élted
Csupa öröm lenne!

Jaj, de jól megy! Tovább mondom.
Mert kevés volt még ez:
Minden munkát egészséggel,
Vidám kedvvel végezz!

Jó apuska, azt hiszem, hogy
Elég volt ez mára;
Ugy érzem, hogy felsülés lesz
Különben az ára...

Csak még éppen annyit mondok
Édes apám néked:
Hogy e napot nagyon sokszor
Jó erőben érd meg!

II.

Anyúcskám itt vagyok,
Figyelj csak szavamra:
Ígérem, ezután
Vigyázok magamra:
Jó lesznek, hogy bennem
Örömd telhessen.
Hogy bennem hibákat
Senki se telhessen!
Istenkém pedig majd
Minden nap megkérem,
Hogy járjon mindenha
Anyúcskám kedvében:
Hallgasson imádra,
Bánkodni ne hagyjon,
Amit kérsz magadnak.
Minden jót megadjon!

Roboz Andor.

INNEN-ONNAN.

A nátháról. Ugy-e, azt hinnétek gyerekek, hogy minél hidegebb van valamely vidéken, annál gyakrabban betegednek meg az emberek náthában. Pedig nem úgy van. A tapasztalat ugyanis azt mutatja, hogy az északi sark vidékén sehol sem fordul elő a nátha és nem fordul elő a nagy hegylánczok tövében sem. Így például a Himalája vagy a Kordillerák alján még csak hirből sem ismerik ezt a kellemetlen és ragadós bajt. No, de annál jobban ismerik nálunk! Ti is tudnátok már róla valamit beszélni, ugy-e gyerekek?

A KIS EZERMESTER.

Büvös táblák.

Készítetek kemény papirosból hét táblát. Irjátok azokat tele az alábbi mintán megjelölt módon számokkal. Ha már most ki akarjátok találni, hogy milyen számot gondolt valaki, a következőképen köll eljárnotok. Az illető elé rakjátok a hét táblát és így szoltok: »Jelölje meg azokat a táblákat, melyeken rajt vannak a gondolt számok.« Ha ezt megtette, az illető táblák első számjegyeit összeadjátok és az eredmény lesz a gondolt szám.

I.

1	3	5	7	9	11	13	15	17	19	21	23	
25	27	29	31	33	35	37	39	41	43	45	47	49
51	53	55	57	59	61	63	65	67	69	71	73	75
77	79	82	83	85	87	89	91	93	95	97	99	

II.

2	3	6	7	10	11	14	15	18	19	22	23	
26	27	30	31	34	35	38	39	42	43	46	47	50
51	54	55	58	59	62	63	66	67	70	71	74	75
78	79	82	83	86	87	90	91	94	95	98	99	

III.

4	5	6	7	12	13	14	15	20	21	22	23	
28	29	30	31	36	37	38	39	44	45	46	47	52
53	54	55	60	61	62	63	68	69	70	71	76	77
78	79	84	85	86	87	92	93	94	95	100		

IV.

8	9	10	11	12	13	14	15	24	25	26	27	
28	29	30	31	40	41	42	43	44	45	46	47	56
57	58	59	60	61	62	63	72	73	74	75	76	77
78	79	88	89	90	91	92	93	94	95			

V.

16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	
28	29	30	31	48	49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	80	81	82	83	84	85
86	87	88	89	90	91	92	93	94	95			

VI.

32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	
44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	96	97	98	99	100	

VII.

64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	
76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88
89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	

Ime:

Tegyük fel, hogy az illető a 3-as számra gondolt. Megmondja, hogy ez az első és

második táblán fordult elő. Az I. és II. tábla első két számjegye 1 és 2. Összegük $1+2=3$.

Vagy tegyük fel, hogy a 29-es számra gondolt. Ez előfordul az I, III, IV, és V. táblán. Ezek első számjegyeinek összege $1+4+8+16=29$.

HÁT EZ MI?

(Megfejtése a 288. lapon.)

I.

*Nem mondom meg, amit mondok,
S amit mondok, azért mondom,
Hogy te megmondd, mit én néked
Meg nem mondok.*

II.

*Az, akit csak egy napon is
Meg nem látogatok,
Panaszodik;
De akinél meg-telepszem,
Minnél hamarabb
Szabadulni óhajt tőlem!*

A »KIS LAP« LXII. köt. 16-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Hol Isten őriz, pókháló is kövár“.

Helyesen fejtették meg: Poór Erna, Kazy Péter, Bíró testvérek, Frankl Lilly, Hanvai Ilonka, Riedl Gyula, Flór Annicza, Simek Pista, Vásárhelyi Pál, Szentes Magda, Hirsch Emma, Vancsó Lili, Zsigmondy Edithke, Altstock Hugó, Vajda Anna, László és Ilonka, Szinyei-Merse

Jenő, Marsovszky Etelka, Gyomlay Erzsike, Plótenyi Eugenia, Vidonyi Ilonka és Sándor, Kilczer Gyula és Edith, Müller Pista, Kiss Géza és Jenő (részben), Herzfeld Tónika, Garai Lujza és Mariska, Pisó Elvira és Valika, Kőrössi Margitka, Tomaszchek testvérek, Naschitz György, Feldmann Károly, Dapsy Klementina, Pap Anna, Rosenzweig Erzsé, Gervay Lili, Arva Erzsike, Andrányi István, Romeiser Jolán és László, Csauscher Mariska, Kövesi testvérek, Hollós László, Hám Ernő, Varga Ilona, Márkus Kató, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Kelemen Ernő, G. Hunyadi Ferencz, ifj. Metzger Ede, Vass Barna, Borhy Margitka, Földváry Géza, Magdinecz Bertti, Holek László, Hatschek Adrienne és Hugó, Jeszenszky Miklós, Koller Sárka, Véghegyi Lajoska, Soltész Juczika, Roth Benjamin, Jantsits Bandi, Balassa László és Béla, Strasser testvérek, Schill László, Fekete Irénke, Pollacsek Alice és Margitka, Milutinovits Corinna, Bakos Ilona és Kató, Haksch Mariska, Büchler Helénke és Jenő, Kovács Ferencz, Kerekes Gyurka, Löbl Mór Ernő, Bakos Laczi, Háy Misi és Bandi, Pasiut Endre és László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Márkus Kató Giczen* (Gömör m.), kinek a jutalom-könyvet, (*A természet három országa*, Irta Martin. A magyar ifjúság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. *Dulácska Géza*; 262 képpel, diszes kötésben.), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP*-*LXII.* köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Richon Mariska*, *Hanvai Ilonka*, *Rosenberg Erzsike* és *Irmuska*, *Szinyei-Merse Jenő*, *Kilczer Gyula* és *Edith*, *May Margitka*, *Ficher Edithke*, *Naschitz György*, *Székely István*, *Kovács Ferencz*, *Mayerhofer Gyuri*, *Kövesi testvérek*, *Hollós László*, *Apáthy Ilonka*, *Prohászka Edith*, *Guidó Béluska*, *Perl Erzsike*, *Jantsits Bandi*, *Asztalos József*, *Kelemen Ernő*, *Nagy Lenke*, *Vicza és Ernő*, *Márkus Kató*, *Hatschek Adrienne* és *Hugó*, *Forgó Bandi*, *Roth Benjamin*, *Blau Arthur*, *Pasiut Endre* és *László*.

MEGFEJTÉS.

(Lásd a 287. lapon.)

I. A rejtvény. — II. Az éhség.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. *Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.*
2. *Irkából tépett papirosra levelet ne írj.*
3. *Levelet be ne porozz, be ne poczázz.*

4. *Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.*

5. *Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfajlás, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.*

6. *Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, pótló számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj hozzám, a szerkesztőhöz.*

7. *Leveled papirosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.*

8. *Csak fekete tentát használj írásra.*

9. *Ismeretlen s csakis családi körben járatos becéző nevet ne használj.*

10. *A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap” szerkesztőjének.***

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szt. kuthy Radó. Így van helyesen! Mert a Rudolf magyarán Radó és nem Rezsó. Rezsónak semmi jelentése s csak valamely önkényes Keresztelő szt. János csavarította rá a Dezsőre. — **Kilczer testv.** A rejtvénynek, vagy bár mely földadatnak a szerzője tán csak nem küldheti be megfajtottul a maga nevét? És melyőtök a rejtvény szerzője: Edith vagy Gyula? — **May Imre.** A művecskédet átolvastam. Kevés igazítani valót leltem benne. Már most nincs egyéb hátra, mint hogy franczia szerzőjének a nevét is közölni velem, hogy a czikk alatt, amint illik, meg is nevezhessük. — **Gervay Lilike.** Megilletődéssel értettem meg Mariska nénéd soraiból, hogy téged holmi láz gyötör. Örömet szerznél, ha mielőbb javulásod hírért közölnéd velem. — **Arva Erzsike.** Ez már aztán, hogy a divatos szólammal éljek én is: nagy record! 12 egyes és 5 kettes! Méltán nagyra lehetsz az ilyen sikerrel. A rejtvényed is bevált. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

képes lev. lapokkal szeretne folytatni *Guber Miczike* (Szolnok.)

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**